

lige sektor »overgår til det private«. Det er vi i stand til på vores niveau. Der er jeg ikke så bekymret for række liberaliseringer, men det er jo rigtigt også at understrege, som jeg tror er den grundlæggende tankegang i Enhedslisten, at vores samfundssystemer og velfærdssystemer er bygget op på, at der har været en stor offentlig kontrol, at det er det offentlige, der har arbejdet med de her sektorer i vores lande, og det har jo ført til noget godt.

Men jeg vil foreslå, hvis Enhedslisten ønsker det, at vi arbejder videre med det i udvalget, hvis der er noget særligt Enhedslisten vil have belyst. Herunder kan vi måske også få nogle konkrete eksempler på, hvor det er, det er gået så galt, og så må vi så se, om der er noget, vi kan lære noget af.

Yderligere kan vi gøre det, at vi prøver at kigge på den udviklingsbistand, der nu er ved at udvikle sig i EU, for der er jo kommet en ny udviklingskommissær, og det kan jo godt indebære, at der er kommet andre prioriteringer. Personligt har jeg i hvert fald ikke fulgt, hvad der er sket fra den tidligere kommissærs arbejde og så til nu.

Men jeg ved i hvert fald, at den tidligere kommissær, som jo var en dansker, lagde meget vægt på netop denne her type af udviklingsbistand, altså til veje og vandforsyning, og hvad ved jeg, og derfor kan det måske være interessant og se den udvikling, der er i EU på de her områder i et samspil med de her forhandlinger. Det kunne måske være en konstruktiv vej at komme videre med det her forslag på, hvis Enhedslisten synes, det er en god idé.

Formanden:

Tak til fru Lone Dybkjær. Så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

SF's udgangspunkt er, at det selvfølgelig er helt afgørende, at det er det enkelte land selv, der bestemmer, hvordan det vil have organiseret sin forsyningssektor, i det her tilfælde vandforsyningssektoren, om det er offentligt ejet eller privat ejet, eller det er andelsejet for den sags skyld, eller om det er en kombination.

KL 18.00

Det, er så er vigtigt her, er, at når man bevæger sig sådan på det helt overordnede plan, så kan man jo sagtens sige, som der også er blevet argumenteret for fra udenrigsministerens side, at det her jo ikke bliver til noget, medmindre det

enkelte land selv vælger at åbne sit marked på det her område. Og så skal der vel være nogen spilleregler? Ja, selvfølgelig skal der være nogle spilleregler.

Men vi lever jo ikke i den bedste af alle verdener. Vi lever i en verden, hvor der er nogle, der er magtfulde, hvor der er andre, der er magtesløse, og nogle, der har noget magt, men ikke tilstrækkelig magt. Det er faktisk problemet.

Og en af vores bekymringer med hensyn til de her krav i GATS-forhandlingerne er, at EU vil bruge dem som en handelsvare i forbindelse med landbrugsområdet under WTO. Vi er bekymrede for, at EU med de krav, der er stillet her, sætter nogle modkrav op over for de krav, som ulandene har på landbrugsområdet. Vi ved, at ulandene har fået løfter, men ikke noget konkret endnu, og så siger EU: Jamen o.k., så stiller vi modkrav her.

Det synes vi faktisk ikke er en fair måde at arbejde for ordentlige og gennemskelige og rimelige og retfærdige regler på internationalt plan på. Vi har det ikke sådan, at vi siger, at der ikke må være private penge i vandsektoren, det er ikke vores holdning, og vi går også ind for, at der er spilleregler.

Men det, jeg virkelig mangler i hele det her spørgsmål om vandforsyningssektoren og GATS-forhandlingerne, er nogle vurderinger af, hvad det er for nogle mulige gevinster, der er for ulandene. For nu er det blevet sagt adskillige gange heroppefra, at det vil være en fordel, at man får privat kapital ind, fordi der er store problemer med vandforsyningen. Men det er ikke sikkert. Det er jo faktisk ikke sikkert, at det argument holder stik, når man kommer lidt dybere ned i materien.

Der er faktisk mange ulande, som har organiseret vandforsyningen på en ganske fornuftig måde. Det, de vil stå over for, er nogle meget store virksomheder, fordi de fleste firmaer på det her område er meget store. Jeg synes ikke, at det er helt indlysende, at man kan sige, at EU i sine krav har sikret, at de firmaer ikke bare går ind og tager den bedste del af markedet, eller har sikret, at de ulande, der måtte åbne op, også hvis det er helt frivilligt, faktisk har mulighed for at stille nogle rimelige krav, f.eks. krav om, at vandforsyningen så også når ud til de fattigste i det pågældende land.

Så jeg vil sige, at med al den usikkerhed er vores udgangspunkt altså, at EU bør gå på retræten på det her område og under ingen omstændigheder bruge det som en handelsvare i